

Kronieken van de Gebroken Wereld

De Schaduwen van Weleer

Eerste druk, juni 2012
© 2012 Marcel Kramer

Coverillustratie: Joke Snoeren

ISBN: 978-90-484-2433-7

NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

MARCEL KRAMER

KRONIEKEN

VAN DE

GEBROKEN WERELD

BOEK I DE SCHADUWEN VAN WELEER

*Voor die mensen, die mij hebben gesteund en geholpen.
Vrienden, bekenden en familie, jullie weten wie jullie zijn!
Mijn diepste dank daarvoor!*

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

Ambitie is een betoverend woord. Ambitie is voor mij als schrijver geen onbekend begrip. Ambitie is een toverwoord, een woord waarmee iemand veel kan bereiken. Maar het is ook een gevaarlijk woord. Een woord dat spreekt van falen, vallen en weer opstaan om het nogmaals te proberen. En dit is wat ik jullie allemaal mee wil geven in dit boek: een product van ambitie, en een product van doorzettingsvermogen.

Een advies van mij aan jonge schrijvers, en aan mensen met ambitie in het algemeen, is doorzetten. Blijven knokken voor datgene dat je zo graag wilt bereiken. Wat mensen ook zeggen, wat je ook denkt op de momenten dat het allemaal eventjes niet meer gaat, doorzetten is de sleutel tot succes. De sleutel, zelfs, tot het verwezenlijken van de droom die je diep in je hart al zo lang koestert.

Aan de lezers van dit boek zou ik willen zeggen: dank! Dankjewel voor het lezen van dit verhaal, en voor het vertrouwen dat je in dit boek hebt gelegd. Het is tenslotte niet gemakkelijk om in moderne tijden, met duizenden boeken en genres, een boek te kiezen dat je nog volledig onbekend in de oren klinkt. Mijn dank daarvoor! Zonder jullie was dit alles nooit gelukt.

Voor die mensen met kritiekpunten: kritiek is goed. Kritiek mag. Kritiek hoort. Zonder kritiek zou een man of vrouw zich niet op een goede manier kunnen ontwikkelen. Kritiek juich ik daarom van harte toe. Kritiek mag, want kritiek leidt tot een beter product. Laat het daarom een les zijn voor jonge schrijvers en lezers die dromen van het idee om een boek te schrijven: neem kritiek ter harte, want je kunt er alleen maar beter van worden! Als schrijver, maar ook als persoon, als mens zelf.

Nu alles gezegd is wat volgens mij gezegd dient te worden, wens ik u allen veel leesplezier toe in dit boek. Tot slot nog een laatste op het hart gedrukte raad van mij. Vergeet nooit je dromen, want je dromen vergeten jou ook niet!

Februari 2012

Marcel Kramer

In de schaduw staat geschreven,
Met bloed en vuur en macht,
Dat wanneer het laatste uur is gekomen,
De wereld zal sidderen en breken.
Luister en huiver naar de woorden,
De woorden van de nacht,
Verslind de vijanden,
Hul de wereld in bloed, vuur en dood.
Doe wat je moet doen,
En huiver voor de ontwakende krachten.
Het uur van de schaduw is gekomen.
Hoed u!

Onbekende schrijver
Het jaar 875 van de Verzegeling
In bloed geschreven, Mos Varden

PROLOOG VLAMMEN EN AS

*Het jaar 2993 van de Verzegeling,
Mos Varden, het Dominaat*

Het woeste gekletter van zwaarden verbrak de nachtelijke stilte boven Mos Varden, de hoofdstad van het Dominaat. Vlammen verdreven de nachtelijke schaduwen terwijl strijders met grimmige gezichten woest op elkaar inhakten. De gebroken lijken van mannen, vrouwen en kinderen lijken lagen roerloos in de straten, hun glazige ogen niets ziend, hun gezichten verstard in de laatste gruwelijke momenten van hun leven. Vettige zwarte rook werd door de zeewind naar het oosten geblazen, waar de monsterlijke Bloedburcht vanaf de hoge heuvel op de stad neerkeek. Het geschreeuw en gekerm van de strijd beukte tegen de nimmer bestormde grijze muren van de burcht, als golven tegen de branding.

Joardim Mond stond op de kantelen van de Bloedburcht en keek met een frons naar de brandende stad beneden hem. Het geluid van de strijd kwelde hem, maar er was niets dat hij kon doen. De zwaarden moesten nu beslissen, waar de woorden hadden gefaald. Dat deed hem zeer. Zijn dunne grijze mantel met het keizerlijke symbool wapperde in de kille nachtelijke wind, maar hij was te zeer in duistere overpeinzingen verzonken om de kille vingers van de wind op zijn naakte huid te voelen.

‘Ik zeg je, ze verliezen de controle daar beneden,’ gromde Varamyr. De oude kapitein stond naast hem en keek naar de felle verwoestende branden in het armenkwartier. Zijn harde grijze ogen stonden bezorgd, bijna angstig. ‘We moeten iets doen, Joardim.’ Joardim antwoordde niet. Misschien was het te laat om nog iets te doen aan de verschrikkelijke gebeurtenissen die in gang waren gezet. Misschien was de lawine niet meer te stoppen. ‘We kunnen niets doen,’ fluisterde hij schor en slikte een brok in zijn keel weg. ‘Slechts afwachten wat het lot voor ons in gedachten heeft.’ Zijn ogen volgden de rijen toortsen die zich door de nauwe straten van het armenkwartier voortbewogen, begeleid door het geroep en gebrul van de strijd. Nee, er was niet langer iets dat ze konden doen om de storm die opgewekt was tot bedaren te brengen, wist hij.

Varamyr vloekte en snelde naar de wenteltrap, zijn hand reeds op de knop van zijn langzwaard. Joardim zuchtte, maar hield de oude soldaat niet tegen. Hij keek toe hoe enkele grote stenen standbeelden van vergeten heersers door de woedende menigte omver werden geduwd en getrokken, waarop de strenge gezichten aan stukken werden geslagen. De storm uitzitten. Hij snoof de lucht van brandend hout en dood op, en onderdrukte een huivering. De dag was begonnen met

zonlicht en een buffet, en leek te eindigen in een bloederige nachtmerrie. Hoe konden de Goden zo wreed zijn?

De kreten bereikten de poorten van de Bloedburcht. Geschreeuw en het geklop van hamers en bijlen weerklonk. Rook kringelde omhoog naar de stompe torens van de onneembaar geachte burcht. In het flikkerende licht van de ontstoken vuren ontwaarde Joardim de banier die de meute met zich meevoerde, een vlamme hand op een zwart veld. Een banier die in geen eeuwen in Mos Varden was gezien. Een banier van angst en dood, maar ook een banier van voorspelingen en macht. De banier van de mythische Gebroken God. Hij ontwaarde de bloedpriesters, die in hun vuurrode gewaden aanmoedigingen schreeuwden. Hun ogen glommen in het licht van de verterende vlammen.

‘Ben je het niet zat om vanaf de muren toe te moeten kijken?’ vroeg een stem achter hem. Joardim draaide zich geschrokken om. Voor hem stond een vrouw in een wit gewaad. Haar nachtzwarde haren vielen als een waterval over haar ontblote schouders. Rond haar mondhoeken krulde een glimlachje, dat haar steenharde ogen echter niet bereikte. Zonder aarzeling liet Joardim zich op een knie zakken en sloeg zijn ogen neer. ‘Hoge Vrouwe,’ prevelde hij. ‘Ik leef om u te dienen.’ Hij voelde dat hij beefde.

De vrouw klakte geërgerd met haar tong. ‘Omgangsvormen zijn als lucht in de wind, Joardim Mond,’ zei ze met een tinkelende stem. Ze kwam dicht bij hem staan. ‘Sta op en kijk me aan.’ Joardim dwong zichzelf om de vrouw aan te kijken, om de blik in die harde ogen te beantwoorden. Langzaam kwam hij overeind. ‘Wat is het dat u van me wenst, Hoge Vrouwe?’ vroeg hij. Zijn hart bonsde in zijn keel. Voor hem stond de machtigste vrouw van het Dominaat, de erfprinses. De hoge meesteres van het drakenvuur. Geen vrouw om je waakzaamheid ook maar een seconde bij te laten verslappen. Hij had de duistere geruchten gehoord over haar woedeaanvallen, en was niet van plan om uit te proberen hoe ver hij kon gaan. Hij wilde leven.

‘Wat een bende,’ zei de erfprinses zachtjes en keek met haar armen over elkaar geslagen naar de brandende stad. Ze grinnikte. ‘Er zal bloed vloeien voordat dit alles over is, als er al niet genoeg bloed heeft gevloeid om de Goden te behagen. Zeg eens, Joardim, wat wens jij in je hart?’ De vraag verraste hem. Verbaasd knipperde hij met zijn ogen. ‘Vrouwe?’ vroeg hij, een aarzeling in zijn stem. Ze keek hem geërgerd aan, haar ogen vlamme met een verborgen vuur van woede en achterdocht. Snel sloeg hij zijn ogen neer, niet van plan om deze vrouw uit te dagen.

‘Wens je te leven?’ vroeg de erfprinses. ‘Die banieren daar beneden zijn geen vreemden voor me. Het zijn oude bekenden, als van een droom. Vanavond zal ik tot keizerin worden gekroond.’ Haar ogen vertelden hem dat hij geen andere

keuze had dan haar woorden te accepteren. ‘Ik zal trouwe soldaten aan mijn zijde nodig hebben. Sommigen weigeren verandering te aanvaarden, en zien het als hun plicht de wapens op te nemen in naam van een vergeten vorst. Ik heb sterke mannen nodig.’

Joardim voelde zich verkillen en slikte opnieuw een brok in zijn keel weg. Achter hem dreunden de trommels van de bloedpriesters. Voor hem stond een vrouw die met een knip van haar vingers, met een blik, zijn hoofd kon eisen. Hij zat klem, en hij wist het. Schokschouderend neeg hij zijn hoofd. ‘Ik zal doen wat u van me vraagt ... Dominarch.’ De titel klonk vies op zijn tong.

‘Goed dan,’ zei de erfprinses, zachtjes lachend om zijn vernedering. ‘Hoor dan nu de woorden van vernietiging aan.’ Terwijl ze sprak hoorde Joardim hoe de strijd in de stad een hoogtepunt bereikte. Zijn hart verkilde echter. Hij had gezworen te gehoorzamen, en dat zou hij doen, maar zijn gedachten schreeuwden hem toe. Een eenzame traan gleed over zijn wang.

De grote trommels sloegen een wild, exotisch ritme dat tegen de witte muren van de troonzaal echode. De trommelaars hadden een huid zo zwart als het roet uit de haard en waren gekleed in opvallende gele doeken met veren van onbekende vogels. Het hardnekkige gerucht ging dat koning Raymond de Boude de trommelaars helemaal van de Drakeneilanden had laten komen, aan de andere kant van de bekende wereld. Dansparen van man en vrouw – zoals de tradities voorschreven – zwierven over de marmeren dansvloer. De vrouwen droegen wijdvallende witte rokken. Hun haren waren met zwarte drakenspelden opgestoken. De mannen droegen nauwe zwarte pakken met wervelende rode kleurbanden in chaotische patronen, zodat het oog verward werd als je te lang naar een persoon keek. De dansparen voerden een oude oorlogsdans op, de Hakori, een wervelend geheel van bewegingen en draaiingen die mensen de adem benam. Langs de randen van de troonzaal keken honderden mannen en vrouwen toe vanaf de lange eikenhouten banken, klappend en aanmoedigingen schreeuwend naar de dansers.

Luthar Morris zat met zijn rug tegen de witte muren van de troonzaal. Zelfs hier in het hart van het paleis kon het geen kwaad om je rug niet naar anderen op te stellen, wist hij. Bijna iedereen op het feest was bewapend, en de drank vloeide rijkelijk aan de lange tafels. Alle ogen waren op de dansers gericht, maar Luthar hield de marmeren verhoging aan de andere kant van de zaal in het oog. Daar zaten de koning, zijn naaste familie en de hoogheren zachtjes met elkaar te fluisteren. Slechts af en toe wierp een van de hoogheren een bijna ongeïnteresseerde blik op de dansers. Rondom de verhoging stond een kordon van paleiswachters met harde ruwe gezichten, gekleed in fonkelende maliënkolders. Hun speren wazen in dezelfde hoek omhoog. De ogen van de wachters hielden iedereen in het

oog. Geen gast kon ongezien dichtbij de marmeren verhoging van de koning komen. Luthar glimlachte. Het gevaar zou deze avond dan ook niet van zwaarden of messen komen, wist hij.

De trommels stierven met een laatste donderende roffel weg, en de dansparen keerden met rood aangeloopen gezichten, zwaar ademend van de inspanning van de Hakori, terug naar de lange tafels. Ze werden begeleid door een beleefd applaus en geroep. De roetzwarte trommelaars maakten een diepe buiging waarvan Luthar zeker wist dat geen enkele hoogheer hem zou kunnen nadoen, en verlieten toen stilletjes de troonzaal. De trommelaars waren nog geen tien seconden weg, of een lange rij bedienden in witte livrei met rode banden om hun middel kwam naar binnen. Op hun hoofden droegen ze grote schalen met allerlei voedsel. Luthar zag en rook schalen vlees, gekruide vis, groenten, appels en hete rode pepers die dampen. Zijn maag knorde, maar Luthar was niet van plan om ook maar iets van eten aan te raken deze avond. Gespannen keek hij toe hoe de bedienden eerst traditiegetrouw naar de verhoging liepen om de beste stukken aan de koning en zijn naaste familie aan te bieden. De koning glimlachte breed en sneed een groot stuk gekruide vlees af, dat hij op zijn bord legde. De bedienden vervolgden hierna hun weg naar de lange tafels, waar ze met gebrul van instemming door de gasten werden begroet.

Luthar werd uit zijn concentratie gehaald toen de man links van hem tegen hem aan stootte. ‘Godenvuur!’ lalde de man, overduidelijk beneveld door de grote hoeveelheden drank. ‘Ik zou graag een van die vrouwen een nachtje mijn bed laten warmen. Jazeker. Daar zou ik wel een gouden kroon voor over hebben, als ik die een had gehad.’ Hij lachte, waarbij zijn onderkinnen heen en weer bewogen. Even was Luthar bang dat de man van zijn bank zou vallen, en dat alle aandacht in de troonzaal naar zijn zitplaats getrokken zou worden, maar de dronkaard wist zich overeind te houden, hoewel hij gevaarlijk heen en weer wankelde. Luthar zuchtte geërgerd en wendde zich weer naar de marmeren verhoging, net op tijd om de koning een hap van zijn gekruide vlees te zien nemen. De gesprekken aan de tafel van de koning werden voortgezet, maar Luthar had alleen oog voor de vorst zelf. Gespannen telde hij in zijn hoofd de seconden af, proberend zijn gezicht in de plooi te houden. Al zijn moeite zou voor niets zijn geweest als hij zijn emoties nu niet de baas zou blijven, als hij zou laten merken dat hij meer wist dan hij hoorde te weten.

De koning hoestte. Twee hoogheren onderbraken hun gesprek en wierpen een snelle onzekere blik op de koning, waarna ze geforceerd doorspraken. De dronkaard naast hem hief luidkeels een lied aan, en veel mannen aan zijn tafel volgden diens voorbeeld. Luthar echter niet. Met een dunne glimlach die zijn mondhoeken deed krullen keek hij toe hoe de koning opnieuw hoestte, en daarbij zijn vork

liet vallen. De koningin wierp haar man een onzekere blik toe en legde een bleke hand op zijn arm, zachtjes tegen hem sprekend. De koning leek het niet te horen en liep rood aan. Hij kwam half overeind, waarop de gesprekken op de marmeren verhoging stokten. Alle ogen richtten zich op de rood aangelopen koning, die wild om zich heen keek alsof hij naar de oorzaak van zijn benauwdheid zocht. De gesprekken in de zaal verstomden ook, en langzaam verspreidde een rimpeling van stilte zich door de zaal tot achter bij de witte muren. Luthar keek toe hoe de koning opnieuw hartverscheurend hoestte en dubbel klapte van de inspanning. ‘Godenvuur! Hij stikt! De koning stikt!’ Meer dan die kreet was er niet nodig om de zaal in een kolkende chaos van schreeuwende stemmen te veranderen.

Luthar keek onbewogen toe hoe de koning op de grond viel en gierend naar lucht hapte. Zijn gezicht werd paars van de inspanning. De koningin krijste tegen de verbijsterde hogheren dat ze iets moesten doen. Enkele van de hogheren knielden met onbeholpen gezichten en trillende handen naast de schokkende koning en probeerden zijn tuniek open te trekken om hem meer lucht te geven, hun ogen bezorgd. De wachters die rondom de verhoging op wacht stonden draaiden zich om, hun gezichten in afschuw vertrokken toen de waarschuwend kreet door de troonzaal galmde. De koning rochelde en begon te schokken, terwijl zijn gezicht donkerblauw aanliep. De koningin krijste en gilde. Vanuit zijn ooghoeken zag Luthar dat enkele gasten met lijkbleke gezichten de troonzaal verlieten. Luthar dacht er echter niet over om op dit moment te vertrekken. De eerste verdenking voor de moord op de koning zou vallen op zij die als eerste uit de troonzaal vertrokken. Onbewogen keek hij toe hoe de vorst naar zijn keel klauwde en naar adem snakte. ‘Godenvuur!’ bromde de dronkaard naast hem. De dikzak kwam half overeind en zwaaide gevaarlijk heen en weer, beneveld door de drank. ‘Hij stikt! Doe dan toch iets! De koning gaat dood.’ Het leek nu pas tot de dronkaard door te dringen dat er iets gruwelijk mis was op de marmeren verhoging.

Het was even snel over als het begonnen was. Het hysterische gesnik van de koningin vertelde Luthar genoeg. Hij kwam overeind en keek onbewogen toe hoe twee wachters met trillende handen en tranen van wanhoop in hun ogen een wit tafelleken over het levenloze lichaam van Raymond de Boude legden, ongeloof in hun ogen. Op de plek waar de nek van de gestorven koning zat verschenen meteen donkerrode bloedvlekken in het laken, maar niemand leek daar op te letten. De hogheren keken elkaar aan als blazende katten, en geen van hen verspilde ook maar een traan. Luthar fronste zijn wenkbrauwen en klakte geërgerd met zijn tong. De hogheren van Krondor waren eigenwijze en excentrieke mannen die slechts van interne oorlogen en moordaanslagen werden weerhouden door de sterke hand van een koning. Een koning die nu dood was. Twintig jaar lang had

Raymond de Boude de wraakdrang van de hoogheren ingetoomd. Hij was nog geen minuut overleden, en Luthar zag de glinstering in de ogen van veel hoogheren, duistere plannend smekend voor de komende weken en maanden.

Het was hoog tijd om te vertrekken. Luthar kwam stil als een muis overeind en liep zonder nog een keer om te kijken naar de openstaande houten deuren van de troonzaal. Achter hem hoorde hij het gesnik van de koningin en het zachte ge-roezemoes van de wachters, die in groepjes bij elkaar stonden en donkere blikken op de marmeren verhoging wierpen. Luthar liep door de ondertussen vrijwel verlaten galerijen, in gedachten verzonken. Hij liet zich door zijn voeten meevoeren. De maan was slechts een dunne sikkkel aan de donkere nachtelijke hemel en gaf nauwelijks licht af, maar Luthar verbleef al een paar weken in het paleis en kende de galerijen op zijn duimpje. Hij snoof de geur van de rozen en andere exotische bloemen in de binnentuinen op en glimlachte tevreden. Alles was gegaan zoals het had moeten gaan. De koning was dood, en zijn missie was volbracht. Hij grinnikte. De tranen van de Goden waren een zeldzaam vergif dat niet in Ibben groeide, maar een perfect middel voor een sluipmoordenaar die niet op wilde vallen in de massa mensen die naar het feest waren gekomen. Hij luisterde hoe in de stad klokken begonnen te luiden, een naargeestig en droevig geluid dat sprak van verlies.

Nogmaals ging hij in gedachten alle mogelijkheden na. De twee koks die hij had omgekocht lagen met opengesneden kelen in een van de kerkers diep onder het paleis. Die zouden niet meer spreken. De bedienden die de schalen met voedsel naar de troonzaal hadden gebracht wisten niet dat ze de dood van de koning meevoerden. Hij was veilig. Er was geen beschuldigende vinger die naar hem kon wijzen, van niemand. Met een tevreden glimlach rond zijn lippen liep hij naar een binnentuin met een klaterende fontein in de vorm van een springende dolfin. Het geluid van het kletterende water kalmeerde hem en maakte dat hij gemakkelijker na kon denken. Met zijn armen over elkaar geslagen tegen de frisse nachtelijke bries die rondom het paleis fluisterde dacht hij aan de koopvaarder die de volgende ochtend in de haven klaar zou liggen om hem ver van Ibben te brengen, ver buiten het bereik van de mannen van de koningin.

In de verte kraaide een sneeuwvogel. Luthar luisterde naar het geluid, en een snelle huivering trok door hem heen, hoewel hij geen idee had waarom. In sommige arme sloppenwijken van Mos Varden werd gefluisterd dat de roep van sneeuwvogels dood en ellende betekende. De roep van de sneeuwvogel was nauwelijks verdwenen, toen het gekletter van wapens in het paleis begon en schreeuwende stemmen op de galerij klonken. Luthar kwam vloekend van de fontein overeind en trok zijn dunne zwaard. Het was een lelijk roestig ding met inkepingen, het leer zweterig van het vele gebruik, maar nog even scherp en gevaarlijk als op de dag waarop het

gesmeed was, jaren geleden in betere tijden die hij zich nog maar vaag herinnerde. Zijn ogen zochten waakzaam de donkere schaduwen af, op zoek naar beweging. Tot zijn grote verbazing stapte een vrouw in een sneeuwwit gewaad de binnentuin in. Ze bleef even staan om naar zijn getrokken zwaard te kijken en glimlachte, alsof ze compleet niet bang was van het wrede staal, tot doden in staat. Luthar likte langs zijn lippen en hield de vrouw in het oog zonder een woord te zeggen. Woorden konden dodelijk zijn, zeker in het hart van het paleis van een vermoorde koning, waar overal verborgen ogen en oren luisterden. ‘Doe dat zwaard weg,’ mompelde de vrouw met een lieflijke stem en ging aan de andere kant van de brede vijver zitten. ‘Dat heb je hier toch zeker niet nodig? Je bent een vreemdeling, niet hier geboren. Ik zie dat aan je. Jij zult je toch zeker niet in de twisten van de hoogheren mengen?’ Haar stem verloor geen enkel moment haar lieflijke zoetgevooisde klank, maar toch voelde Luthar hoe de haartjes op zijn armen recht overeind gingen staan. ‘Wie ben jij?’ kraste hij zwakjes.

De vrouw glimlachte hem toe, een gevaarlijke glimlach. ‘Ik ben een vrouw van vele namen,’ zei ze, haar ogen glinsterend in het bleke gezicht. ‘Maar ik sta vooral bekend als de dochter van de Schaduw.’ Haar grijns veranderde in een wolfachtige grimas. Luthar deinsde achteruit, zijn zwaard geheven om iedere beweging van de vrouw te volgen. *Godenvuur*, gromde hij boos in zijn gedachten, *net nu alles zo goed lijkt te gaan, moet zij me een bezoek brengen van haar grote meester. Godenvuur!* ‘Wat wil je van me?’ hoorde hij zichzelf vragen, zijn stem trillend van de zenuwen. ‘Waarom ben je hier? Geef me antwoord vrouw!’ Zijn zwaard trilde, en hij dwong zich om zijn zenuwen weg te duwen en het zwaard stil te houden. De vrouw bleef hem met een woeste grijns aanstaren, alsof ze het grappig vond om zijn verzet te zien. Ze haalde bijna nonchalant haar schouders op. ‘Ik kom informeren of je de opdracht die je door mijn grote meester is gegeven netjes hebt uitgevoerd,’ zei ze liefjes en luisterde naar de verre geluiden van de strijd. ‘Zo te horen heb je meer dan uitstekend werk verricht.’

Luthar dwong zich om het zwaard te laten zakken. Hij zuchtte. ‘Morgen brengt een snelle koopvaarder me weg van deze vervloekte plek,’ bromde hij met een grimas en keek om zich heen. Nog steeds had hij het kriebelige gevoel dat hij werd gadeslagen vanuit de schaduwen. ‘Ik kan niet wachten om mijn familie terug te zien. Het is lang geleden.’ Vijf jaar was hij nu van huis en haard gescheiden, steeds maar weer de wereld rond trekkend in dienst van een schimmige heerser die hij nooit had gezien, en waarschijnlijk ook nooit zou zien. De eden aan het duister vroegen veel van een man. ‘Dat is de weg van het leven die je gekozen hebt Luthar Morris,’ zei de vrouw en haalde haar schouders op, alsof het allemaal volstrekt logisch was. Misschien was het dat ook wel, maar Luthar weigerde dat te geloven. ‘Ik denk dat je ondertussen inderdaad genoeg bloed aan je handen hebt.

Het is tijd dat je rust vind om na te denken.' Ze grijnsde hem toe.

Met een zucht van verlichting zonk Luthar op zijn knieën. Er zou geen bloed meer aan zijn handen kleven na vandaag. De droom die hij zo vaak in zijn dromen had gezien, kwam eindelijk uit. Dat was alles waar hij ooit om had gebeden naar de Goden van weleer. 'Naar huis,' fluisterde hij terwijl de vrouw opstond en met een brede glimlach naar hem toe kwam. 'Eindelijk terug naar mijn huis. Naar mijn familie.' Een eenzame hete traan gleed over zijn wang naar beneden. Verbaasd ving hij hem op en knipperde met zijn ogen. Hij had niet gedacht dat hij nog in staat was om te huilen. Toen keek hij op.

De dochter van de schaduw stond over hem heen gebogen en keek op hem neer, haar ogen kil en hard. 'Wie heeft iets gezegd over thuis?' vroeg ze met een gevaarlijke stem. 'Ik zei alleen dat je rust verdiende.' Hij zette grote ogen op van afschuw toen hij het mes over zijn keel voelde glijden. Rochelend probeerde hij de vrouw met zijn laatste ademteug te vervloeken, maar het bloed stroomde reeds door zijn mond naar buiten. Zijn zicht vernauwde zich toen hij voorover viel. Zijn laatste gedachte gold het lachende gezicht van zijn vrouw, haar haren zomerblond en lang. Toen werd het zwart.